

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

6. Ad Sanctos potiùs, quàm ad Iudæoru[m] medicinas fugiendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

tigisse, narrat B. Gregorius Turonicus, cum puero ægro, qui hariolo traditus fuit, ut ab eo sanaretur. Sed malè cessit remedium malum. Hariolus enim per incantationes, & ligaturas, non vitæ eum, aut sanitati restituit, sed Libitinæ victimavit. Ut autem nox ipsa diem commendaret, & Sanctorum opera, juxta Belial, magis clarescerent, tradit idem author, alium eadem lue laborantem, pulueribus è S. Martini sepulchro sumptis, sanitati restitutum. Ad Sanctos ergo & sancta, ad Deum verum, non ad Deum Accaron, egrotis est confugiendum; ut morbi pietatis sint causa, non occasio impietatis.

Non audisti quid dicat Scriptura? ait S. Chryostomus, Fili, si accedis seruiturus Domino, prepara animam tuam ad tentationem: dirige cor tuum, & perdura in morbo ac paupertate: in illo fidens esto. Sicut in igne probatur aurum, sic homo probatur in camino deiectionis. Si tu famulum flagris cecideris, & ille triginta aut quinquaginta plagis acceptis, illico pronocet ad libertatem, aut deserat tuum dominium, & ad alios se conferat, qui te oderint, eosq; in te concitet: dic mihi num is abs te veniam impetraturus sit? an quisquam pro illo poterit esse patronus? nequaquam. cur ita tandem? quoniam officium est heri, punire talem famulum. Non ob id tantum, verum etiam ob hoc; quod si fugiendum erat, non ad hostes & osores domini prioris oportebat fugere, sed ad amicos & cognatos. Proinde tu quoque, si videris te puniri a Deo, ne profugas ad inimicos Iudeos, ne magis etiam illos in te pronoces, sed ad amicos illius Martyres, ac Sanctos, qui illi placuerunt, quiq; multam apud illum habent auctoritatem. Sed quid loquor de famulis & heris? Filius non poterit hoc facere, nec abnegare cognationem, quam habet cum patre. Nam & nature leges, & leges ab hominibus instituta sic prescribunt: etiamsi flagris cedat pater, si à mensa depellat, si adibus exigat, si quocumque modo puniat: jubent omnia fortiter perpeti, nec ullam illi veniam concedunt, ni paruerit, pertuleritq;. Etiamsi filius casus innumeris querimonias deplorans proferat, hæc verba audit ab omnibus: Pater est, qui cecidit, ac Dominus, habetque potestatem in te quod vult faciendi, & oportet omnia placidè ferre. Ergo famuli quidem ferunt dominos, filij parentes, frequenter & præter æquum punientes: tu verò non sustines Deum te corripientem? qui plus habet in te juris, ut pote vere Dominus, qui plus

S. Gregor.
Turon. lib. 21
de glor. Mar-
tyr. c. 45,

VI.

S. Chryost.
orat. 5. contra
Iudeos.

VII.

Max. Taur.
hom. 4. de
rent. Chriſti.
Leo ſerm. 19.
de Paſſion.
Dom. S. Au-
guſt. 8. de ci-
uit. c. 24.
S. Thom. 2. 2.
q. 95. art. 4.
Euthym. in
c. 1. Marci.

S. Cyprian.
de idol. vani-
tate. Suprà à
nobis cap. 19.
ſ. 1 & 2. ci-
tatus.

Tertium remedium eſt, expendere, quis ſit Author ſuper-
ſtitioſorum remediorum? Nempe ſpiritus malus, qui eſt juratus
generis humani hoſtis. Dona hoſtium non ſunt dona, vt vetus
docet verbum. Sed huius hoſtis maximè, omnia beneficia ſunt
maleficia. *Diaboli verba*, ait Maximus Taurinensis, *eſſe ſolent non
religionis verba, ſed fraudes: Et beneficia eius omnibus ſunt nocentiora
vulneribus*, inquit Leo. Et S. Auguſtinus: *Dum beneficia preſtat,
magis nocet, & veneno incantationum mel interdum nominis Chriſti,
falſiſſq; vera admiscet, vt homines aſſuefaciat illi credere, cum quadam
nonnumquam ab ipſo vera prolata deprehendunt.* Addit S. Thomas,
vt ita perducatur in aliquid humana ſaluti nocuum; nec nocuum tan-
tùm animæ, ſed etiam corporis ſanitati. Sic homines perdit,
teſte Euthymio, *huiusmodi quaſi eſca inſcator.* Nihil igitur auxiliij,
exitij multum ab hoc hoſte debet expectari. Porrò hunc hoſtem
eſſe authorem remediorum ſuperſtitioſorum, & cur ea promit-
tat, non obſcurè teſtatur D. Cyprianus, ſuprà à nobis citatus, in
quinta morborum cauſa. Nam & per ſe ipſum, in corpora ho-
minum ingreſſus, torquet miſeros mortales; non ſecus atque ex
idolis, & ſtatuſ deorum, ſtolidum vulgus decipit: &, per vene-
ficos miniſtrosque, morborum & tormentorum genus omne
diſſeminat, quibus creaturæ Dei, ratione præditæ crucientur.
Sic odij ſui ſitiam explere conatur. Sic perditus perdere cogitat,
Sic veritatem opprimit, & ipſe diuinitatis opinionem affectat;
dum per ſtatuſ vaticinatur, & dolores membrorum, quos ipſe
infert, quando vult mitigat. Sic damnationem ſolatur, dum
pœnarum ſocios efficit. Sic innumeros decipit. Miriſſima & le-
uitas, & vanitas eſt, credere patri mendaciorum.

VIII.

Marc. ult. 17.

Quod facit magiſter, etiam diſcipuli imitantur: vt in fal-
ſam ſectam homines inducant, falſa miracula promittunt. Lege-
runt illa Saluatoris: *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequen-
tur: In nomine meo dæmonia eijcient.* Vt ergo errores ſuos confir-
marent, tentarunt & ipſi dæmones ex hominibus pellere. Sed
malè ceſſit conatus malus. Anno 1545. Lutherus voluit eij-
cere dæmonem, ſed dæmon illum in maximas anguſtias, atque
ad